

äldrar och så vidare. Men hur långt tillbaka i tiden de spelats och dansats här, kan jag ej bestämt säga. Visserligen påstod en gubbe i Hablingbo, att åtskilliga polskor, som han spelade, voro minst 250 år, men huruvida detta påstående äger grund, vill jag ej avgöra.

Angående polskans förekomst kan jag däremot bestämt säga, att den varit allmän överallt på ön, från Fårö till Hoburgen, från Östergarn till Västergarn, många bevis finnas härpå. Ett säkert sådant är, att det finnes kända polskspelare och polskekompositörer från alla delar av Gotland.

KOPPARSLAGAREN

Upplysningar om dansen av Vilh. Sjöqvist, Malmö.

Dansen har gått i arv från äldre personer inom N. D. V. i Malmö, där den dansades allmänt omkring år 1900. Att lokalisera dansen till viss plats har icke lyckats. Enligt äldre personers uppgifter var det vanligt vid kalas och familjefester att »Pågarna» dansade Kopparslagaren som ett kraftprov. Dansen är genuin »skånsk», en motsvarighet till »Skobodansen». På 1890-talet kom en visa på samma melodi, men enligt de gamlas uppgifter är dansmelodien äldre.

stället. Under andra fjärdedelen är det B som dansar förbi A med ett druffsteg. A står då och trampar takten på stället. A och B växlar på så vis med stegen. Svängningen sker *medsols* med stark fart, i ring eller efter väggarna, runt *motsols*, till reprisens slut (1—16).

Tur 2.

A och B släpper varandra och klappar i händerna (ett slag på varje fjärdedel) samtidigt som de göra ett

Även i Roskilde, Danmark, förekommer dansen efter samma melodi och lika utförande. Kopparslagaren dansas endast av »Pågar», parvis hållande varandra i händerna. Stegen äro druffsteg och hoppsteg med benrörelse *framåt* uppåt, så högt det går, samtidigt som man klappar i händerna. Takten är $2/4$. »Pågarna» betecknas A och B.

Tur 1.

På första fjärdedelen av takten dansar A med ett druffsteg innaför, förbi B, som trampar takten på

hoppsteg på vänster fot och svänga det högra benet rakt framåt, högt uppåt, varefter de slå ihop händerna under benet. På första fjärdedelen i nästa takt slå de ånyo ihop händerna i brösthöjd och göra hoppsteg på höger fot med bensvängning på vänster fot, och på andra fjärdedelen klappas i händerna under benet. Växlar på så vis ben under det man klappar i händerna till reprisens slut. Handklappning och hoppsteg göras i en liten rund ring efter varandra *medsols* på stället (17—32).

Dansen upprepas från början så länge man orkar.

»TRETUR»

Upptecknad av *Nils Th. Svensson*, Esperöd, Ingelstad.

Uppgifterna om denna dans ha lämnats av fru Schönhult, Nyhamnsläge.

Uppställning: 1 kavaljer och 2 damer på linje vända *Tur 2.*

mot fronten, kavaljeren i mitten.

Steg: Hoppsteg och sparksteg.

Tur 1.

Man fattar i ring och dansar med hoppsteg, 8 takter med- och 8 takter motsols tillbaka till plats, där damerna vända sig mot varandra.

Kavaljeren figurerar med sparksteg först mot högerdamen i 4 takter, omdansar sedan med hoppsteg 4 takter, slutet fattning n:r 3. Kavaljeren vänder sig sedan mot vänsterdamen och upprepar detsamma.

Dansen kan dansas med flera uppställningar.

Dansen upprepas från början.

GRUPPDANSER

HUPPLEKEN

Bröllopsdans från Floda socken i Dalarna.

Upptecknad av *Gustaf Karlson*.

»Huppletjen» (hopplek) är en mycket gammal dans och kanske Sveriges enda sockendans. Floda socken, som ligger efter Västra Dalälven, är en av Dalarnas vackraste socknar, och dess dräkter utmärka sig för den största färgprakt. På 1600-talet samlades gamla och unga till dansen på »Norsbron», en stor träbro, där landsvägen går över Flosjöns utlopp i Västra Dalälven. Till dansen kommo kullorna med stora blombuketter, som de prydde de »grämmaste» gos-sarna med, och det hände ofta, att några av dessa blevo översållade med blommor. Det dansades bara Hupplek, fördans och kringeldans. Sedermera byggdes »Norsbron» om ifrån träbro till stenbro, och »Norsbrodansen» var ett minne blott. Huppleken var nära att dela samma öde, men togs upp som bröllopsdans och dansades i många år såsom sådan. Det dansades i åtta, ja, fjorton dygn, bara hupplek, fördans och kringel, samt kroklek och polska, som då till-

kommit, och ibland gammal vals. Det var folkmusikens, byaspelmännens och fiolens glansdagar. Ifrån kyrkan kommo brudparen och bröllopsgästerna med fiolspel i täten, och inne i bröllopgården väntade välfägnaden, och här hade även spelmännen sin hedersplats. Efter måltiden bar det med gånglåt av till »Lekstugan». I flera timmar gick dansen med liv och lust. Så spelades en gånglåt igen, och alla följa efter för att intaga bröllopsmåltid, då sjunges det till brudpar och spelman. Gånglåtar, skänklåtar, polskor och kringeldansmelodier avlösa varandra. En ny tid kom då alla gamla seder skulle bort, och då kom farornas stund för folkmusiken. Spelmännen anlätades ej, och många av dem voro gamla och togo sina låtar med i graven. De unga lärde ej att spela fiol, och i synnerhet ej folkmusik. Hupplekens melodier räddades undan glömskan av riksspelmannen Olof Tillman, som även mindes dansen och har givit fullständig upplysning

»Huppleken» dansades i »Vita havet» å Kungl. slottet för H. M. Konungen och flera medlemmar av konungahuset år 1921.